Bur. D. 431

ဟောင်းနွမ်း၊ ဆုတ်ယုတ်၊ ပါဠိတော်မှ ကြံရှာ၍၊ ကျောက်စာ
ကြည့်ရှုချယ်ပြင်တော်မူသော၊

ဓနုဘဂကတာ ဝင်ကျမ်းရင်း
မူဟောင်း။

၁၂၆၆-ခု၊တပို့တွဲလအတွင်းပုံနှိပ်သည်၊

INDIA OFFICE
1 NOV. 1906
LIBRARY.

ရုပ်ရှစ်-မဆိုင်းတင်၊

ပုသိမ်မြို့၊
အသည်ကြီးရပ်-ကုန်ရုံသစ်း၊
နံပါတ် (၁၃၁)
{ဇမ္ဗူမဂ်လာပုံနှိပ်တိုက်၊}
ကိုလှကလေး၊

ဘဝဒုသဖွမင်္ဂလာ

ဓနုဂဝတဝင်ကျမ်းရှင်းမှုဟောင်း။

နမော-တဿဘဂဝတောအရဟတော

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ဥက္ကာမော၊ မိတ်ယောချမော၊ ပဒေသနှိကောသလောအာ ဘိဘုဒ္ဓိဆ သောနိ၀၊ ဝဏ္ဏောဝ သုတောဓါ၊ ဗေယျ ဖြပ္ပတော နဒွေခါဂိရိ ဘဒ္ဒေယော၊ မဇ္ဈိမ ညွှာအ ဇူကြမေ၊ သမ္မေ့ဒ လဘန္တိအနာဂမော၊ ဥက္ကာမောဖြတ်ဆွေထမောသာအရိုးတော ယောင အနိဒ္ဓိတောအမည်ရှိတော်မူသောဘုရား နှင့်ကို လည်း ကောင်း ... မာ ၀၊ ဘူမမင်း ကို လည်းကောင်း၊ ပဒေသ နှိ ကော ... ၀၊ ပဒေသနှိ ကောသလမင်းကိုလည်းကောင်း၊ ... ဘုနတ်မင်းကို လည်း ကောင်း၊ ဗေယ သောနိ၀၊ ... ယ ... မည်ရှိသော ... သိုနှန်တ်မင်း ကိုလည်းကောင်း၊ ဝဏ္ဏေ ဝဏ္ဏ ပုဏ္ဏား ကိုလည်း ကောင်း သုတော၀ ... ကိုလည်း ကောင်း၊ ... သယု ဖြပ္ပတော ... ကိုလည်းကောင်း နဒွေဂိရိ၀၊ နဒွေဂိရိဆင် ကိုလည်း ကောင်း ... ဆင်မင်းကိုလည်းကောင်း ... ဘုရားလောင်း ... အနာဂတ ...

ရကြကုန်၏။ ဓုတိ၊ ဤသို့၊ ဗျာကာသိ၊ ဗျာဒိတ်သားတော်မူ၏။
လူနတ်ထင်ထင်၊ အရှင်မြတ်ဗုဒ်၊ ဂေါတမမြင်တော်မူ၍၊ ရာဇ
ဂြိုဟ်ပြည်၊ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူသော အခါ၊
အဇာတသတ်မင်းအား စွဲ၍၊ ထိုမင်း၏ မိဖုရား၊ ကောသလဒေဝီ၏
ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေ၍၊ ဆယ်လစေ့လျှင် ဖွားသော်၊ ထိုသတို့သား
အား၊ အဇိတဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏၊ ထိုအဇိတမင်း
သားကား၊ အခြံအရံမင်းသားငါးရာနှင့် ပြည့်ရုံ၍ တဆဲ့ခြော်
နှစ် မြောက်လတ်သော်၊ ခမည်းတော် အဇာတသတ် မင်းကြီး
သည်၊ ဘုရားမြတ်စွာအမှူးတော်ကိုခံပါဆို၍၊ မင်းသားငါးရာ
ရှိလျက်၊ အထူးထူးသော ဆွမ်းစသော၊ အဖုရ် ယမကာတို့
ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရဆိုးစသော လှူဘွယ်ဝတ္ထုတို့ကို၊ များစွာ
ဆောင်ခဲ့စေ၍၊ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်သို့သွားသော ခရီးကား၊
တန်ဆာ ဆင်စေပြီးမှ၊ ရထား-မြင်း-ဆင်-ခြေသည် အမတ်၊
သူဌေး-ပုဏ္ဏား ရှိလျက်၊ အဇိတမင်းသားကိုစေ၍၊ ဝေဠုဝန်
ကျောင်းတော်သို့ သွားစေသော်၊ ဘုရားရှင် အထံတော်၌၊ ရ
ဟန်းပြု၍၊ အဇိတမင်းသားကားတည်ကြည်ခြင်း၊ ပညာအစရှိ
သော၊ ကျေးဇူးနှင့်ပြည့်ရုံသည်ဖြစ်၍၊ အဇိတမထေရ်ဟုထင်
ရှားစွာဖြစ်၏၊ မြတ်စွာဘုရားကား၊ အဇိတ မထေရ်ကို၊ ခေါ်
တော်မူ၍၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ၊ ကပ္ပိလဝတ် ပြည်သို့ ကြွတော်မူ
သော်၊ နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ နေတော်မူ၏၊ ထိုသို့နေ တော်မူ
သောအခါ၊ ပဇာပတိ ဂေါတမီသည်၊ ဘုရားသခင်အား၊ ရွှေ
သင်္ကန်း လှူခြင်းသော နှလုံးသည်သွားကြည်ညိုစွာနှင့်၍၊ နိဒ္ဒစွာသော
ချည်ဖြင့်၊ ရွှေဖြင်းတို့ကို လုပ်စေ၍ ဆေးနှင့်ခြည်ကိုဆေး၍၊ ရွှေ
ဖြင်းတို့၌ ပြုစေပြီးမှ၊ ပဇာပတိဂေါတမီကား ငါ၏ကို လက်နှင့်
ကိုင်၍၊ ရွှေဝင်ပင်ပေါက်စေသားဟူ၊ အမိ ပြုသဖြင့်၊ ရွှေ
ဖြင်းတို့၌ ရိုက်၍၊ ရွှေဝါပင်ပေါက်သေစေသည်း အမွန်ကားမဟာ

ဖျော်ကားဖွင့်နှင့်တူ၏၊ အသီးကား မြအဆင်းနှင့် တူ၏ ပဒုမာ
ပတ္တိဂါတသီကား၊ ဝါဒ်ပါကျောသော်၊ ဒိဒိလက်ဖြင့်ထောင်၍၊
ရှုပ်နိုး တောင်းဖွင့် ထည့်လျက်၊ ဒိဒိ လက်ဖြင့်ပင် ဖန်၍၊
ကြိတ်၏၊ ပွန်းဖြစ်စေ၍ လိမ်း၏၊ အိပ်မွေ့ဖွယ်ရှိသော ချည်ကို
ဝင်၍၊ အိပ်မွေ့ဖွယ်ရှိသောရက်ကန်းသည်ကို ခေါ်စေ၍ထမင်း
အဖျော်ဝသော်များတွင်လဲ ထောသတ်တိုက်ကျွေးစေ၏၊ အဝတ်
တန်ဆာဆင်ဖြင်၍ ရက်ကန်းစရိပ်ကောင်းသောမျိုးတဲ့ခံစေ၍၊ လူအ
ကြွပ်ကိုမြဲ့ရှိထား၍ ရက်စေသော်၊ ပုဆိုး တထည်ပြီး၏၊ မ
ဈေးတသဲ့ထောတောင်း၊ အနီကားရနှစ်တောင် ရှေ့ကိုခပ်သ ကဲ့
သို့ရှိ၏၊ တထည်သည်ထည်–ငွေနည်း၊ ထိုပုဆိုးတစုံကို ပဒ္မ
မြားကြွပ်ဖွင့်ထည့်၍၊ ပန်းနံ့သာ အထုံ အနိုး၊ အမွှေးမြားရှိ
လက်စွဲလျက်၊ ရွှေသက်န်း ထည့်သော ပဒ္မမြားကြွပ် ကို၊ ဒိဒိ
ခေါင်းထက်ရွက်၍၊ ရွှင်းဝသော်များရှိသော ရှုဘွယ်ဝရုပ်
ကိုဆောင်စေ၍၊ တံခွန်ပန်းနံ့သာလက်စွဲလျက်၊ သင်္ကိဝင်မင်း
သား မင်းသမီး ငါးရာ ရံလျက်၊ နိဂြောဓါရုံ ကျောင်းတော်သို့
သွားလေသော်၊ ဘုရားရှင် ထည်း ကြွယ် များ အပေါင်း ခြံရံ
လျှက်၊ ထွက်သော ဝေဖြည့်ဝန် ကဲ့သို့၊ သံဃာတော် အပေါင်း
ခြံရံလျက်၊ ရောင်တော်ခြောက်ပါးကိုလွှတ်၍၊ ရွှေသလွန်ထက်
နေတော်မူ၏၊ မိထွေးတော် ဂေါတမီကား၊ ဘုရားရှင်အထံ
တော်မှီးမခံ၊ တင့်အပ်သောအရပ်၌၊ ငါးပါးသောရှိခိုးခြင်း
ဖြင့်ရှိခိုး၍ နေ၏၊ ကိုယ်တော်၏ တင့်တယ်ခြင်းကို မြင်၍၊ ပဒ္မ
မြားကြွပ်ကို ဖွင့်လျက်၊ တစုံသောရွှေသက်န်းကို ကိုင်၍၊ ခြား
တော်ပျောက်၏၊ ဘုန်းတော် ခြောက်ပါးနှင့်၊ ပြည့်စုံတော် မူ
သောမြတ်စွာဘုရား၊ အကျွန်ုပ်သည်၊ ဘုရားရှင်ကိုရည်၍၊ အ
ကျွန်ုပ်လက်ဖြင့်၊ ဝင်ကြွယ်စွာရက်လုပ်ရသော၊ ဤသက်န်းကို
အကျွန်ုပ်အားသနားသဖြင့်၊ ခံတော်မူပါဟု တောင်းပန်၏၊ တ

ထည့်ကိုမြတ်စွာဘုရား ခံတော်မူ၏။ တထည်ကိုသင်္ဃာအား လှူ
ဟုမိန့် တော်မူ၏၊ မိထွေး တော် လည်း၊ မြတ်စွာ ဘုရားစကား ကို
ဝန်ခံ၍၊ ရွှေသင်္ကန်းတ ထည် ကို၊ သံဃာ တော် အား ကပ် လေ
သော်၊ ရှစ်ကျိပ်သောမ ဟာ ထေရ်တို့ သည်လည်း ကောင်း၊ တ
ပါး သော ရဟန်း တို့သည် လည်း ကောင်း၊မခံ ဝန့်ကုန်၊ထိုသော
အခါ ၊မိတေးယ ဘုရားအလောင်း ဖြစ်သော၊ အဇိ တမ ထေရ်
ကား၊ ရဟန်းများအလယ်၌နေ လျက်ပင်ကြံ၏၊ ဘုရားမြတ် စွာ
ကား၊ မိထွေး တော်၏ အကျိုး စီးပွား ကိုများ စေလို သည် ဖြစ် ၍
မိန့် တော် မူသည် ဟုနှလုံးသွင်း လျက်၊ ဘုရား အလောင်း တော်
ဖြစ်သော ယောကျ်ား မြတ် ကား၊ မကြာကာမရွှန် မြဲသော် မင်း
ကဲ့သို့၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူ သောပုဆိုးကိုခံလေ၏၊ ထိုသော အခါ
ရဟန်းပရိသတ်တို့သည်၊အုတ်အုတ် ကြက်ကြက်သောအသံ
သည် ဖြစ် သတည်း၊ ရှစ်ကျိပ် သောမဟာ ထေရ်တို့ သည်လည်း
ကောင်း၊တပါး သော ရဟန်း တို့သည် လည်း ကောင်း၊ မ ခံ ဝန့်
သောရွှေသင်္ကန်းကို၊ တယောက် သောအညွှ ရဟန်းသည်၊
ခံလေ၏ဟုကဲ့ရဲ့သော စကားကို၊ သောသော ညံညံ ဆိုကြကုန်
၏၊ထိုစကား ကိုဘုရား ရှင်ကြား တော်မူ၍၊ ပရိသတ်အပေါင်း
ကိုကြည့်တော်မူ၏၊ ခပ်သိမ်းသောသူတို့၏ ယုံမှားခြင်းတိုးဖျော
ပေအံ့ဟု ၊ချစ်သားရဟန်းများတို့၊ ဤရဟန်းကိုအညွှစကား
ဖြင့်မဆိုကြလင့်၊ ဤရဟန်း သည်သာမည မဟုတ်ပေ၊ ဘုရား
လောင်း ပေတည်း၊ ပါရမီ ဆယ် ပါးကိုဖြည့် သောသူ မြတ် ပေ
တည်း၊ တိမ်ဖုံးသောနေကဲ့သို့၊ပြာဖုံးသောမီးကဲ့သို့၊ မနှသသ
လိဂ်နှင့်ပြည့်ရုံသည်ဖြစ်၍၊ နောင်သော အခါ၊ မိတေးယျဘုရား
ဖြစ် လတ္တံ့ဟုမိန့် တော် မူပေ၏၊ ထိုသော အခါ ဘုရား ရှင်ကား ၊
အာ နန္ဒာ ကို ခေါ် တော် မူ၍၊ ကျောက် သ ပိတ်ကို ယူခဲ့ဟု၊ မိန့်
တော်မူ၏ ညီ တော် အာနန္ဒာ လည်း၊ နတ်သား ပေး ယောက်လှ

သော၊ အနားလေးရှစ်ရှိသော၊ မြကျောက်သပိတ်ကိုယူခဲ့၍၊ မြ
သပိတ်ကိုကပ်လေ၏၊ ဘုရားရှင်လည်း၊ လက်ဝါးပေါ်တွင် တင်
၍၊ ကောင်းကင် ယံ၌ ရွတ် တော်မူလိုက်၏၊ အတိုင်း မသိ သော
စကြာ ဝဠာ တိုက် ကျယ်ဝန်း ၌ သွား သေ သော်၊ ရှင်ကျိုပ် သော
မဟာထေရ်တို့သည်လည်း ကောင်း၊ ထိုမှ တပါး သေနာ ရဟန်း
တို့သည် လည်း ကောင်း၊ ရွတ် လိုက် သောသ ပိတ် ကို၊ ယူ ချေ
ဟုစေတော် မူ၏၊ တယောက်သောသူမျှ၊ ဆောင်ခဲ့နိုင်သည်ရှိ၊ မ
တတ်နိုင်လေသော်၊ အဇ္ဇိတမထေရ်ကိုခေါ်တော်မူ၍၊ ငါရွတ်
လိုက်သော သပိတ်ကို၊ ယူချေတော့ဟု စေတော်မူ၏၊ အဇ္ဇိတ
မထေရ် လည်း၊ ဝန်ခံ၍ သွား လေ သော်၊ တခဏ ချင်းသျှင်၊ သ
ပိတ်တော်ကို ဆောင် ခဲ့၍ ရောက် လေ၏၊ ထိုအခါ၊ အဇ္ဇိ
တမထေ ရ်ကား၊ မိမိရ သော သ င်္ကန်း ဖြင့်၊ ထို ဘုရား ရှင်ခံ
တော်မူသော၊ ညောင်ရေခင်း ထက်၌ ပိတန် ကျောက်၍ သွင်း၊ သွ
ပြီးသော ကာလ၌ ဆုတောင်း၏၊ အကျွန်ုပ် ကား၊ ဘုရား မြတ်စွာ
ကို၊ ပိတန် ကြက်၍ လှူသော အ ကျိုး အား ဖြင့်၊ အကျွန်ုပ် ဘုရား
ဖြစ်သောအခါ၌၊ ရတနာခုနစ်ပါး တို့ဖြင့်ပြီးသော ရွှေ ပန်းဆိုင်း
ငွေပန်း ဆိုင်း၊ သန္တာပန်း ဆိုင်း၊ ပုလဲပန်း ဆိုင်း တို့ဖြင့်ပြီးသည်
လည်း ကောင်း၊ တန် ဆာ ဆင် လျ က်း တ ဆယ် နှစ်ယူ ဇနာ ရှိ
သော၊ ဆန်းကြယ် တင့်တယ် စွာသော ပိတန် သည်၊ ဖြစ်စေသ
တည်းဟုဆု တောင်း ပြီးသော်၊ ထိုနည်းအံ့သော အရပ်၌ ဘုရား
ရှင်ကို-ငါးပါး သောရှိခိုးခြင်းဖြင့် ရှိခိုး၍နေ၏၊ ဘုရားရှင်သည်
ပြုံးတော်မူ၏၊ ထိုအခါ၊ တပါး တဆူသောမိုး ဖြစ်သော၊ အာ
နန္ဒာမထေရ်သည်၊ နေရာမှ ထ၍ရှိခိုး၍ ချက် ပြုံး တော်မူ သော
အ ကြောင်း ကို၊ အကျွန်ုပ်အား ... တော်မူပါလော့ဟု ကြောင်း ပန်
လေ၏၊ မြတ် စွာဘုရား ကား၊ နိ... သ ညာသော ... ကြောင်းကို
မြင့်ဘိသကဲ့သို့၊ ပရိသတ် အ... အောင်ကြီးစွာ လျှောက်၊

အာနန္ဒာ၊ အဇိတအမည် ရှိသောရဟန်းသည်၊ ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌
ပွင့်လျှင်၊ အရိမိတ္တေယျဘုရားဖြစ်လတ္တံ့သတည်းဟုဗျာဒိတ်ထား
တော်မူ၏၊ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ဝင်စားတော်မူလေ၏၊ အရဟတ္တ
ဖိုလ်၌ထားတော်မူလေသော်၊ ထိုအခါအခါ တရားစစ်သူကြီးဖြစ်
ငံသောသာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်၊ ရဟန်းတို့အလိုကိုသိ၍လက်
အုပ်ချီကာ ရှိခိုး လျှောက်၏၊ နားတော်လျှောက်၏၊ အဇိတ ရဟန်း
ကား၊ အဘယ်နံ့အခါ၌၊ အဘယ်သို့သောအချင်းအရာဖြင့်
မိတ္တေယျဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့နည်း၊ အကျွန်ုပ်အား သနား ခြင်းကို
ပြု၍၊ ဟောတော်မူပါဟု တောင်းပန်၏၊ ဘုရား မြတ်စွာသည်၊
ရှင်သာရိပုတ္တရာအား၊ ဤအနာဂတဝင် ကျမ်း ကို ဟောတော်မူ
လေ၏၊ မိတ္တေယျဘုရားသည်၊ အဘယ်သို့သောအခါ၌၊ ဖြစ်လ
တ္တံ့နည်းဟုမူကား၊ ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ၊ ငါပရိနိဗ္ဗာန် လွန်၍
ကာလကြာသော်၊ ငါးပါးသောကွယ်ခြင်းဖြင့်ကွယ်လတ္တံ့၊ ငါး
ပါးသောကွယ်ခြင်းဟူသော်ကား မဂ်ဖိုလ်ကွယ်ခြင်း၊ အကျင့်
ကွယ်ခြင်း၊ ပိဋကတ် သုံးပုံကွယ်ခြင်း၊ သံဃာ၏ကွယ်ခြင်း၊
ဓာတ်တော်ကွယ်ခြင်း၊ ဤငါးပါးတည်း၊ သာရိပုတ္တရာ ငါလွန်
၍အနှစ်တထောင် ရှိလေသော်၊ ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံ
သောရဟန္တာအဖြစ်ကို မရလတ္တံ့သတည်း၊ ထိုနောက်သောအ
ခါ၌၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်၊ အနာဂါမိဖိုလ်
ကိုသာ ရနိုင်လတ္တံ့သတည်း၊ ထိုနောက်အဆုံးစွန်သော၊ ပါရာ
ဇိက ကိုသာစောင့်လတ္တံ့၊ ပါရာဇိကစောင့်သောရဟန်း တို့
၏ကာလ၌သည်၊ အနှစ်တထောင် တည်လေ၏၊ ထိုနောက်အခါ
အဆုံးစွန်သော ရဟန်း တနေသောက်သည်၊ သိတင်းပျက်ခြင်း၊
အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်လေသော်၊ ဤကား အကျင့်ကွယ်
သည်မည်၏၊ ပရိယတ္တိကွယ်ခြင်း ဟူသော်ကား၊ တရွေ့ရွေ့
ကြာလေသော်၊ အမျိုးယုတ်သောမင်းတို့သည်၊ တရားမစောင့်

ထတ့်မင်းမဆောင့်လတ်သေး၊ အမတ်စစ်သူကြီးမဆောင့်လတ့်
အမတ်စစ်သူကြီး မဆောင့်လတ်သေး၊ မြည်သူနိဂုမ်း သူတ်မ
စောင့်လတ့်၊ ထိုအခါတွင်-ရိုယ်းကောင်းစွာမရွာ၊ မရွာလတ်
သေး၊ ကောက်ပဲမကောင်းလတ့်၊ ကောက်ပဲ မကောင်းလတ်
သေး၊ ဒါယကာ တို့ လည်း၊ ပစ္စည်း လှူဒါန်းသဲ့ငှါ မတတ်နိုင်
သေး၊ ရဟန်းတို့သည်ပစ္စည်းမရ၊မရလတ်သေး၊တပည့်သား
တို့အား၊သင်းကြိတ်ခြင်းဖျောက်ခြင်းကိုမပြုရသတဲ့၊နောက်သော
အခါပရိယတ္တိယုတ်လျော့၍၊ ရှေးဦးစွာ ၊မဟာပဋ္ဌာန်းကျမ်းကြီးကွယ်
လတ့်၊ ထို့နောက်ယမိုက်ကွယ်လတ်၊ ထို့နောက်ဗိဇ္ဈကတ်သိုး
ပုံ ကွယ်လတ့်၊ ထို့နောက် အင်္ဂုတ္တိုရနိကာယ်၊ ထို့နောက်
က ထာဝတ္ထု၊ ထို့နောက် ပုဂ္ဂလပညတ်၊ ထို့နောက် ဓိဘင်း
ကျမ်း၊ ထို့နောက် မဇ္ဈိမနိကာယ်၊ ခု ဒ္ဒကနိကာယ်၊ ဒီဃနိ
ကာယ်ကွယ်လတ့်၊ ရဟန်း တို့သည် ဓိနည်းနှင့် ဇာတ်ကိုသာ
ဆောင်လတ့်၊ ထို့နောက် ဝေသန္တရာကွယ်လတ့်၊ အပဏ္ဏက
ဇာတ်တို့သည် ကွယ်လတ့်၊ ဂါထာ လေးပုဒ်ရှိသည်း၊ နောင်
ကာလသေး၊ သဒ္ဓါကြည်ညိုသော မင်းတယောက်သည်၊ သ
ပြာထောင်ထုပ်ကို၊ ဆင်ဦးခေါင်းထက်တင်၍၊ ဘုရားမြွက်စွာ
ဟောတော်မူသော တရားလေးပုဒ်လေးဂါထာကို၊ ဟောပြော
နိုင်သောသူကို တွေ့လျှင်၊ ဤအသပြာ ထောင်ထုပ်ကို ယူစေ
ဟူ၍၊ မြည် လေးမျက်နှာကို ဗုည့်စေ၏၊ ထိုသို့ ဗုည့်စေသော
လည်း၊ တရားဟောနိုင်သောသူကို မရနိုင်၊ ထိုဥစ္စာကို သွင်း
ပြန်ရလတ့်သတည်း၊ ထိုအခါ ပရိယတ္တိ ကွယ်သည် မည်၏၊
နောင်ကာလ သေး၊ ဖန်ရည် စွန်းသောသင်္ကန်းမြင့်၊ အဘယ်
အကျိုး ရှိအံ့နည်းဟု၊ တထွာ တမိုက်ခန့်ရုပ်၍၊ ဆံပင်၌ လည်း
ကောင်း၊လည်၌လည်းကောင်း၊ လက်၌လည်းကောင်းကပ်စေ၍
မယား သား မွေးကျွန်အံ့သတည်း၊ နောင်သောအခါထိုမယား

သားမွေးခြင်း၊ ထယ်လုပ်ခြင်း၊ ကုန်သွယ်ခြင်းကိုပြုလုပ်၍၊ အထင် နှိနားနှိကပ် သောသောသက်နှင်း ရှိသော သူကို၊ ဘုရား မြတ် စွာ သက်နှင်း တော် အမှတ် ဖြင့် ရည်၍ လှူ၏၊ လှူရသော အကျိုး မှာမ ရေတွက်နိုင် ဟူ၍၊ ချစ်သားသာရိ ပုတ္တရာ ငါ ဟော တော် မူ၏၊ နောင်ကာလ ထိုသော်၊ သက်နှင်းဖြင့် အဘယ်ပြုမည် နည်းဟူ၊ တော်ချွ ပေါ်နှိုင်နှင့် တော့၊ သာရိပုတ္တရာ – ဤ သည် ဈေးရဟန်းသ ဇွာန် တွယ်သည်မည်၏၊ ထိုသို့အနှစ်ငါးထောင်စေ့လေသော်၊ ငါ၏ သာသနာ တော် သည်၊ မှဇော် သင်္ကန်း ရကို မရ သည် ဖြစ်၍ မှဇော်သင်္ကန်းရ၊ ရရာသို့သွားလေတော့၊ ငါ၏ဓါတ် တော် မွေတော် တို့ သည်၊ လူ့ ပြည်နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ ပြည်နဂါး ပြည်နှ ရှိ၏၊ ထိုရှိ သောဓါတ်တော် မွေတော်တို့သည် ပျောင်း ကြ၍၊ မဟာဗောဓိ မဏ္ဍိုင် နှိုသာစည်းဝေးရုံ၍ငါ၏ ကိုယ်ဟော်သ ဏ္ဍာန်ရုပ်ထု တော်ကိုဖန်ဆင်းလျက်၊ ယမိုက်ပြာဋိဟာ ကို ပြလေတုံ့ ထတည်း ထိုရောအခါ၊ ထိုအရပ်သို့ လူကား မရောက်နိုင်၊ စကြာဝဠာတ သောင်းနှိနေသောနတ်ဗြဟ္မာတို့သာရောက်၍၊ ယနေ့ကားအား ဆယ်ပါး နှင့် ပြည့် ရုံ ဇော်ပ မူသော မြတ် စွာဘု ရား သည် ပရိ နိဗ္ဗာန်လေးအံ့ သတည်း၊ ယနေ့မှစ၍ အမိုက်အတိသာဖြစ်လေတုံ့ သည်ဟူ၍ငို ကြွေးကုန်အံ့၊ ထိုရောအခါရောင် တော် ပြလတ် ၍၊ ဂန္ဓမါဒနတောင် မှာ တ ရားဟော လေတုံ့၊ နတ် ဗြဟ္မာအ ပေါင်း တို့ကား အကုရဇ္ဈတသိန်း မျှကျွတ်လေတုံ့၊ ထို့နောင် မှတေ ဇော ဓါတ် တောင် ၍အ ကြွင်း မရှိဘေးမုံ၊ ထိုရော အခါအ မိုက်အတိ သာဖြစ် ၍၊ မကောင်း မှုကို ပြုကုန် ကြ၏၊ လူတို့ အ သက် သည် ယုတ်လေတုံ့၊ တရောကာသည်ကိုးဆယ်၊ ရှစ်ဆယ်၊ ခြောက်ဆယ် အ စည့် အ တိုင်း ယုတ်၍၊ ငါးနှစ်ရှိ သော ယောကျ်ား တို့ သည် အိမ်ထောင်ကြ၍၊ တဘန်ခြောက်နှစ်၊ ခုနှစ်နှစ်ရှိ လျှင်ပင်– ခြေး မြစ်ဖြစ် လေတုံ့၊ ထိုရောအ ခါကပ်သုံး ပါးဖြစ် လေတုံ့၊ ဋွတ် ထိတ်

ခြင်းအန္တရာယ်၊ အနာအန္တရာယ်၊ လောင်နက်အန္တရာယ်ဟူ၍ အန္တ
ရာယ် ၃-ပါးဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုရောအခါအနာအန္တရာယ်ဖြစ်၍သေ
သောသူတို့သည်၊ နတ်ရွာ၌ဖြစ်လတ္တံ့၊ မွတ်သိပ်ခြင်းအန္တရာယ်
နှင့် သေသောသူတို့သည်၊ ပြိတ္တာဖြစ်လတ္တံ့၊ လောင်နက်ဖြင့်သေ
သောသူတို့သည်၊ ငရဲ၌ဖြစ်လတ္တံ့၊ သာရိပုဏ္ဏရာ လူတို့မေ့မြော
၍၊ မိသကြီးနတ်သားဆုံးမလတ္တံ့၊ ထိုလူများတို့၊ ယခုရေးနှင့်ဝ၌၊
ချစ်ရက်တိုင်အောင်၊ လူတို့သည်အချင်းချင်း၊ သမင်သား
ငါးအမှတ်ဖြင့်ထိုးခုတ်ကြလတ္တံ့၊ ရသိုးခွင်ရို မျက်ရည်မိုးလက်
ဆုံးမလတ္တံ့၊ ထိုဘေးမှလွတ်လိုသောသူတို့သည်၊ ချစ်ရက်စာ
ယူ၍ထပေါက်ချင်းသား၊ တောင်မြောက်-ချောက်ကြာ၌၊ ရှ
ခြင်းမတွေ့ကောင်အောင်ပုန်းလေရာ၊ ချစ်ရက်လည်မှတာဖွဲ့
ကုန်ဟု၊ မိသကြီးနတ်သားဆုံးမလတ္တံ့၊ ငြင်သောသူတို့သည်
လည်း၊ လူထင်ဆိုသောစကားသည်ဟုတ်ပေလတ္တံ့ဟူ၍၊ ပညာရှိ
သောသူတို့သည်၊ ချစ်ရက်စာယူ၍ပုန်းကုန်လတ္တံ့၊ ထိုရောအ
ခါ အချင်းချင်းသတ်၍ အမျိုး အသား ပြည့်လတ္တံ့၊ ထို့နောင်မှ
မိုးသည်းကြီးရွာလတ်၍၊ အမျိုး အသားတို့သည် မြောလတ္တံ့၊ ထို့
နောက်မှ ရသိုးမိုးသည်းရွာလတ္တံ့၊ ထိုပုန်းသောသူတို့သည်၊ ပုန်းရာ
မှထလတ်သော်၊ လူများကိုမမြင်၍ငိုကြွေးလတ်ကုန်အံ့၊ ပုန်း၍
နေသောသူတို့သည်၊ ကောင်းမွန်စွာ သီလသီတင်း သုံးခြင်းကို
ပြုကုန်အံ့၊ ထိုရောအခါ အနှစ် ၁၀-နှစ်သောသူတို့၏သားသည်
အနှစ် ၂၀-နှစ်လတ္တံ့၊ အနှစ် ၂၀-နှစ်သောသူတို့၏သားသည်၊
၄၀-နှစ်ရ၏၊ ၄၀-နှစ်သောသူတို့၏ သားသည်၊ ၈၀-နှစ်ရ၏၊
ထိုသူတို့၏အသက်လည်း၊ အရည်အဆင်း၊တောင်လေ၍ အသက်
အသင်္ချေ၊ မရေတွက်နိုင်အောင်ကောင်းမှုကိုသာပြုကုန်၏၊ ထို
ရောအခါ လူတို့သည်ဆင်းရဲခြင်းဟူသည်အသိမ်နည်းဟု မသိလ
တ္တံ့၊ လူတို့အသက်သည်ကြာတင်ရှည်ထွားလတ်သော်၊ အနှစ်

ထေ့သိန်ဆေ့လေတို့၊ ထိုအခါအခါ၌လူတို့သည်၊ မိန်းမထေညြီး နတ်သမီး နှင့်တူကုန်ရာ ယောက်ျားတည်း နတ်သား နှင့်တူ၏ ထိုသူတောက်ျား မိန်းမ တို့သည်၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ပြုတတ်ကုန်သတည်း၊ သဘင်ခံ ပျော်ပွဲမြူးသည်၌ နတ်ပြည်ကဲ့သို့ရှိ၍တတ်၏၊ ရိတ်သိမ်းတောင်း သယ်ရာကို ဆော်၏၊ လင်္ကာတခါ၊ ညည့်သန်းခေါင်ကိုသာ မြေပြင်မှာတောက်ခ ရှိ၍ဝစ်း ထိုအခါ သုံးပါးသော အလွန်ရာယ်မှ၏၊ သုံးပါးဟူ သည်ကား၊ ထမင်းအသိရှစ်သောအနာ၊ အသွားမကြွသော အန နာ၊ ထမင်းမစားခြင်းသောအနာ၊ ထိုမှတပါးသော အနာမျိုးတို့ သည်၊ မရှိရာန်လတ်တို့၊ ထိုအခါ ချစ်သား သာရိပုတြာ၊ အ လျား ၁၂– ယူဇနာ၊ အနံ ၇– ယူဇနာရှိသော ကေတုမတီမြို့ ကြီးသည်၊ အတိုင်းမသိသော ဆင်မြင်းရထားတို့ဖြင့်၊ ရတနာ ၇– ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သင်္ခစကြာဝတေးမင်းသည်၊ ရန်သူတို့ကို ခံ့ညှိုးချက် မင်းပြု၍နေလတ်တို့၊ ပြည်၌အလယ်၌ရတနာ ၇–ပါး အတိပြီးသောထဲဘုံနိုင်ရုံချက်း၊ မှတ်စိဖြင့်မြင်းမြိမ်းကြွအံ့သော် မတော်နိုင် ကောင်းသော အဆောင် အဝါဖြင့်၊ အတောင်တာ ၃၁သဲ့ ငါးယူဇနာ၊ အချင်းကား တယူဇနာခွဲ ရှိသော ရတနာ ရှ၈မိပါးအတိပြီးသောဖြာသာဒ်သည်ပေါက်ထတို့ မူ၏ဘဝနာ ဧမင်းလည်း (ချေးကာ နေလေဘူးပြာ ကျင်းမှ ပြည်ရိုး) ထို ဖြာသာဒ်၌ သင်္ခစကြာဝတေးမင်းသည် ချမ်းသာစွာ နေလတ်၏ ထိုကေတုမတီပြည်၏ ဝန်းကြင်၌ အရေးထူးသော ရေကန်တို့ သည်၊ ကြာချိုးပေါ်ပေါ်နှင့် ရန်းဖွမ်းလျက်၊ ကြာမွှန် အနံ့တို့ သည်အညှိုင် ပြန့်နှံ့ ထိုင်ရန်မျာ၊ ထိုပြည်၏ ဝန်းကြင်၌ မင်းသ၏ ဥယျာဉ်တို့သည်၊ ပန်းမျိုးစုံရုံလျက်၊ မြရည်သွန်းလောကွဲနှင့်တွင် ကျန်၏၊ ဝန်းကျင်တို့၏ အနံ့သည် ထပ်ညှိုင် ကြိုင်ထိုင်၍ ကျန်၏ ဧကာဘုခါပြည်၏ အထည်နှုတ်သည်းကောင်း၊ မြို့တံခါးလေးမျက် နှာ၌ရှင်ဉ်းတာသင်း၊ ဖြာသာဒ်အရာ တံခိုင်း အရံ၌ ပဿသာ

ယင်းတို့သည် ကောင်းစွာ ပေါက်လေတုံ၊ ထိုပင်စေသောမြင့် ထိုမှ အရွက် အခိုးအုပ်ပါ၊ သူမျှနှံ ပြိုင်းအနေ၊ အညွှန့်ခင်းအပြောင်း မြို့ ပြွက်နှင့်ညီသော၊ ဗုဒ္ဓိဘတ်ဆာတို့သည် ထင်ရှားကြောင်း၊ ထော ဘို့ ကရာဇ်တို့မျိုး၊ ဒေါ်မတိုင်၊ ကျောက်ပွဲတရုတ် တိုင်း တိုင်း ဖြစ် ကာသား ဗုဒ္ဓိတို့သည် ထင်းကောင်း၊ ရှု မြင်နိုင် ထမင်းဘော ရှင်း အရေးကွင်းသော လွှတ်နို့ သုံးဆောင် တားဝေးကျို ကောင်း ဝေသား အမြိုင်ရေ ရသားဟူသမျှအောင်း၊ ပစေသာပင်နှင့် သဘင်ကျွန် ထွဲတွဲ ရှိရတုံ၊ ထံခါးလေးမ ကျိ ဖျက်လှည်းကောင်း၊ သသယ်တွာ ဝေသုံ့ရွှေရေယ်တို့သည် ပေါက်ကျန်လေတုံ၊ သသမ္ဘူအရား၊ ထိုအ ခါနှင့်ရေသုံ့ပါသည် အမှုအချင်းပတ္တာထိုအတိုင်းသည်ဖြစ်ရထွဲ မြစ်တို့သည်၊ အခြောက် အညှာမဟိုးဘဲ နေထုတ်၊ ကြည့်ထင်သန့် ရှင်းလှတ်ပြကောင်း၊ ရှုလှဲကျွတ်သိသည် ထိုမှိုက် သသဗြိုပ္ပရား၊ ထို ရေအခါ၊ အနိတ္တယင်သိသောအသိ တား၊ ဗုဒ္ဓင်းချမ်းဂုဏ်ဆောင် ချမ်းမိရား၊ ချမ်းဆယ်နိမိတ်မျိုးတဆဲ့ခြောက်ထင်း-နှစ်ဆယ့်မိုးအ ထုံ့တား၊ လုံ့ပါစဉ်သုံ့ထွေခရိုင်၊ ထိုရေအခါချမ်းသားသည်ရုံရှု ရာ-လှုတို့သည်၊ ပစေသာပင်နှင့်ဖြစ်သော၊ အမြိုင်နှင့်အရ သော နတ်ပြာဇာ ကိုသိုးသောအစ တို့ကို တားကျန်လျှက်၊ ငွေမြား နားရေခင်းကိုသော ဝတ်ကျန်လျှက်၊ ဝန်ထွာကျူးသရကွန်နှံ့သော ကိုသာလိုင်း ကြွန်ကျန်၍ လက်စွင်း၊ ဗုဒ္ဓိ၊ ခြေခြင်းဝသောလျှကို ဆင်အုပ်သော တန်ဆာတို့သာဆင်ယင်လျှက်၊ ကာသိကရာဇ် တိုင်းနှင့်ဖက်သော ဗုဒ္ဓိကိုသော ဝတ်ကျန်၍၊ နံ့တင်ရည် စောင်း အွှင်းတို့ကိုသော တီးမှုတ်ကျန်လျှက်၊ ချမ်းသာခံ၍ နေရလေတံ့၊ နှံ့သား သသမိရုဗ္ဗရား၊ သောခင်းယူစေနှင့်သော ဖျော်ပြုပါလွှန်း ကွာ၊ ဝတ်နိမ္မာအနတ်မြည့်ကဲ့သို့ဖြစ်လေတံ့၊ ထိုရေအခါလူတို့ သည်လှုနာ ကွတ်ကစားလေတံ့၊ နံ့တ်တို့သည်ဘာ ကဲ့သို့ပေပ်ပါကြ ရတ်၊ သသမိရုဗ္ဗရား၊ ထိုရေအခါ၌သေးယသူရေးအကြောင်း

ကာလ၊ ၁၆–သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ့တသိန်း ပါရမီကို ဖြည့်ခဲ့၍ စွန့်ခြင်းကြီး ငါးပါးကို စွန့်၍၊ ပါရမီပေါင်း အထွတ်ကို ယူ၍၊ တုသိတာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်လာဘုံ၊ ထိုတုသိတာနတ်ပြည်၌၊ မိခတာယာဘုရားလောင်း။ တန်ခိုးသတင်း၊ ကျော်စော ထတ်၍၊ စကြာဝဠာတသောင်း၌ နေကုန်သောနတ်တို့သည်၊ ဘုရားဖြစ်မိန့်သော်ဌါ-တောင်းပန် လာ၍၊ ငါးပါး သော ကြည့်ခြင်းဖြင့်ကြည့်၍၊ ၁၀–ကုဋေ သော အရှင် တကျွ၊ တုသိတာ နတ်ပြည်မှ ရွှေ့ခဲ့၍၊ ကော့တုမ္ဗီမင်းနေပြည်၌၊ သင်္ချေစကြာဝတေးမင်းနှင့်၊ တိုင်ပင်ကြံစည်တကဲကျိုးကွယ်ရာဖြစ်သော၊ အစိဘ်အနုဂ္ဂါဟ်ကိုဆိုင်ပွင့်ခြင်းပွင့်၍၊ ပဋိသန္ဓေ- သံသရာ အမိုးအမွားကို ဆုံးမ တော်သော၊ သုဖြဖွ ဘာအမည် ရှိသော ရဇ္ဇုကြီးဖော်ခင်ပွန်းမဖြစ်သော၊ ဖြဖွ ဒေါ်အမည်ရှိသော ဖုရနေ့မဝင်း၌ပဋိသန္ဓေ နေတော်၊ ထိုရောအခါ၊ တသောင်း သော လောကဓါတ်ရှုပ် လာတော်၊ ဆယ်လလွန်လျှင်၊ ဇာသိပထာ- သမင်တောမှာဘွားလာသော်၊ အဇိတဟူ သော အမည်ကို မှည့်လာတော်၊ ဘွားဘက်ကာ၊ တဆဲ့နှစ်ကုဋေ ဘည်း အမတ်ကြီးချည်းဖြစ်လာတော်အဇိတ မင်းသားကို လောကစည်းစိမ်၌ ခံစားမိမ့်သော်ဌါ၊ ရတနာ ခုနစ်ပါး အတိပြီးသော၊ အရောင် အဝါ ထွန်း တောက်လျက်၊ နေမင်း၏ ရောင်ခြည် ကဲ့သို့၊ မှုက်ငိမ်းခြင်းမကြည့်ဝန်သောအရောင်တို့ဖြင့်၊ တင့်တယ်သော ပြာသာဒ်ဆောင်တို့သည် ပေါက်ထတော် တဆောင် တဆောင်သော ပြာသာဒ်၌၊ ခန်းတိုက်ခုနစ်ဆောင်စီ၊ တစ်တိုက် တစ်ခိုက် ၌၊ ပန်းဖြာ ကျောက်မြောက်ချွန်သော၊ ကိုးပါးသော နှင်ရပ် ဖြင့်ပြီးသော၊ ပလ္လင်ခုနစ်ဆောင်စီ၊ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ ဖြင့်ပြီးသော ထီးဖြူခုနစ်ဆောင်စီ၊ အထူးထူးသော ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြီးသော ဘောင်တောင်း ခုနစ်ဆောင်စီ၊ အထူးထူး သော သားမွေးတို့ဖြင့် ပြီး

သောမြေ့ရာချွှစ်ထောင်စီ၊ တဆောင်တဆောင်သေးပြသာဒ်
နှ၊ ရတနာချွှစ်ပါးတို့ဖြင့်ပြီးသောရွှေအိုးကြီးလေးလုံးစီပေါက်
ထတုံ၊တလုံးတလုံးသောရွှေအိုး၏အဝဂဏ်း၊ ထုတယူဇနာသိန်းရှိ
သတည်း၊ အိုး၏အစောင်ကား၊ မြေကြီးအထုရှိသမျှတည်း၊
ထိုရွှေအိုးတလုံ့တလုံးကို၊ ပဒေသာပင်ခြောက်ပင်ခြောက်ပင်
ပေါက်ထတုံ၊ တဆောင်တဆောင်သေးပြသာဒ်နှ၊ ရတနာ
ချွှစ်ပါးတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက်၊ ရွှေတံခွန်ဆောင်သော
ချွှစ်ထောင်သော ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းတို့သည်ရှိထတုံ၊ တကိုယ်
လုံးကို တန်ဆာဆင်သော ဝလာဟက သိန္ဓောမြင်းကလျက်၊
ချွှစ်ရာသောရထားတို့သည်လည်းဖြစ်ထတုံ၊ တဘုံတဘုံနှ၊
အမျိုးအနွယ်အားဖြင့် မြတ်သော၊ အဆင်းငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံ
သော၊ နတ်ဘွီးနှင့်တူသော၊ ရတနာအတီတန်ဆာဆင်လျက်၊
မောင်းမထားသောင်းခြောက်ထောင်စီရှိထတုံ၊ တဘုံတဘုံနှ၊
ကခြင်းသီခြင်းတီးမှုတ်ခြင်းနှ တတ်လိမ္မာသော၊ ရှုခြင်ဘွယ်
တင့်တယ်ခြင်း၊ စမ္မာသ်ခြင်း ဝင်ကြွယ်သောအမျိုးနှဖြစ်လျက်
ချွှစ်ထောင်သော ကခြေသည်မိန်းမဖြစ်ထတုံ၊ သာဒိုင့်ဖွာရာ
အဖိဘမင်းသား၏မိဖုရားမြတ်ကား၊ စန္ဒကုမ္မာအမည်ရှိ၏၊ စန္ဒ
ကုမ္မာမိဖုရားကား၊မောင်းမအပေါင်းခြံရံလျက်၊ အကျင့်သီလ
သိတင်းနှင့်ပြည့်စုံ၏၊ အဖြစ်ခြောက်ပါးကင်း၏၊ ကြီးအင်ငါး
ပါးနှင့်ညီ၏၊အလွန်အဆင်းလှ၏၊လူချင်းမတန်နတ်ခြင်းမလွန်
ရှု၍မညီးသည်ဖြစ်ထတုံ၊ စန္ဒကုမ္မာမိဖုရားကိုယ်မှာ၊ စန္ဒကူး
သရက္ခန်အနံ့ကြိုင်၏၊ ကိုယ်ရောင်ဖြင့် တဆဲ့နှစ်တောင်သော
အရပ်သို့ထွန်းနိုင်၏၊ ကိုယ်အသားကား၊ ဝါဂွမ်းကဲ့သို့နူးညံ့၏
ပြုခဲ့ဘူးသောကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့သည်၊ အဆုံးစွန်သောဘဝ
နှတည်ကြည်၏၊ စန္ဒကုမ္မာမိဖုရားသားကား၊ မြဟုဝံသမည်၏၊
ရာဟုလာကဲ့သို့ အဆုံးစွန်သောဘဝနှရှည်၏၊ သာဒိုဖွာရာ

ထိုအဇိတဘာအပြည့်ရှိသောဘုရားကျောင်းသည်ကား၊ ထိုပြာသာဒ်
နှင့်၊ နတ်သားကဲ့သို့ ရတနာ–၇–ပါးတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်၍၊ ဇမ္ဗူ
ရာဇ်ဒိဗ္ဗိရရားအမျိုးရှိသော မောင်းမအပေါင်းခြံရံလျက်၊ နတ်
မင်းကြီးစည်းစိမ်ကဲ့သို့ စံစား၍နေလတ္တံ့၊ ထိုရောအခါ၊ ချစ်
သားသော်ရီပုတ္တရာအဇိတဘုရားကျောင်းကား၊ တသဲ့ခြောက်
သံဇျေနှင့် ကမ္ဗလာဘာဆိန်း ပြည့်ဘုံးသော ပါရမီအကောင်းမှု နှိ
ဆောင်လေရကား၊ ဇမ္ဗူဒိပါကျွန်းနှင့်ဖြြဖြင့်ရှိသမျှ လူပင်တို့
သဉ္ဇာကြွေးကျောင်းကြလျက်တာဝတိံသာနတ်မြို့ကဲ့သို့၊ သော
သောညည့်ရှိလတ္တံ့၊ သုဓမ္မာနတ်သဘင်ကဲ့သို့ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဝပ်
ထိပ်းသော လောကဓာတ်တို့၌ရှိသော အာသာရေဟူသမျှတို့ကို
ရပုံ၍ ထားဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သတ္တံ့၊ သာရိပုတ္တရာ ရှင်းသဘင်း
လေးထောင်သောမင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ခေါ်အပ်သော
လူနတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ သင်္ခစကြာဝတေးမင်းနှင့် တ
ကွ၊ မိတေယျဘုရားကျောင်းအာထံသို့သွားကုန်၏၊ အရှင်ဘုရား
ကြီးငယ်ကို အကျွန်ုပ်တို့ထမ်းလိုပါ၏တု၊ မျက်နှာတော်ကို
ကြည့်၍နေလတ္တံ့၊ မင်းများတို့တွင်အမှုထမ်းဖုံသော်သူကား
တသဲ့ရှစ်ကုဋေရှိသော အမတ်ကြီးကာဝ၍၊ များစွာသော ဆင်
မြင်းရထားမက်ဖိုလ်ပါရှိ၏၊ သွားတော်မူလေဟုဆိုလတ္တံ့၊ ထိုသို့အ
လွန်တရားပြည့်ရုံစွာသော ပြည့်ပြီးသောပါရမီတော်၏ အာနု
ဘော်ဖြင့်အဇိတမင်းသားကား၊ ၄–ဆောင်သောပြာသာဒ်
နှင့်လောကီစည်းစိမ်ကိုစံစား၍ အနှစ်တသောင်းနေမှ ဇမ္ဗူရာဇ်
ပိဋရားသည် ဗြဟ္မာဝံသ သားကိုဘွားတော်သော်၌၊ ဘုရားတို့
ဖြေသဖြတာအလျောက်၊ ဥယျာဉ်ကစားခြင်းသွားတော်သော်၊ သူအိုသူ
နာ၊ သူသေ၊ ရဟန်းဟူသော နိမိတ်ကြီးလေးပါးကိုမြင်၍စည်း
စိမ်ချမ်းသာတို့နှင့် ပြည့်ရုံသော ပြာသာဒ်ဖြင့် မနေလိုသော
သည်ဖြစ်၍၊ မြတ်သောတောထွက်ခြင်းဖြင့် ဘေးထွက်ဖုံဟု

ကြီး၏။ ထိုအံ့ဖွယ်ကြီးကိုသိ၍ သင်္ခစကြာဝတေးမင်းသည်၊ ပျော်ပါး
မိမိသော ငှါ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော ကြာမြသည်တို့နှင့်
ဘုရားလောင်းနေသော ပြာသာဒ်၌ သံဘင်ကြီးမွှာခံ၍နေလတ္တံ့။
ထိုအိမ်ရာသောအသံ ကျော်စောထင်ရှား၏။ မြည်းကြီးသု နိဂုံး ဇမ္ဗူ
ဒိပ်သူ မင်းသား မင်းမြေး သူဌေးသူကြွယ်စသော လူအပေါင်း
တို့သည်၊ ပန်းနံ့သာထောက်ပွဲလျှောက်ခြ ရ၍နေလတ္တံ့၊ ယသေ့ဆိုထု
မင်းသားသည် ထောထွက်လတ္တံ့ဟု၊ ရွတ်ရွတ်ကျက်ကျက်ကျော်
သော အသံဖြစ်လေ၏၊ ကောင်းကင်၌နေသော နတ်တို့သည်လည်း၊
သတင်းနှင့်တကွ ပန်းနံ့သာထောက်ပွဲလျှောက်မှုခြင်းကြီးလတ္တံ့။ ကြော
ဝန္ထုတာဝဲသောင်း၌နေသော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည်လည်း၊ နတ်တို့
၏ထီးတံခွန် ပန်းနံ့သာ မှုန်ပေါက်ပေါက်၊ ငွေရွှေပေါက်ပေါက်စ
သည်တို့ဖြင့်ဘုရားလောင်းနေသောပြာသာဒ်၌ မိုးသွန်းကြီးမွှာခံရွှာ
သကဲ့သို့ အပြည့်အထပ်ရှိလတ္တံ့။ သော်ဗိုဓိဗွေရာ ထိုနေ့ခါ၌
ကောင်းကင်၌ မြောက်မရှိ၊ မြေအပြင်သည် ညီညွတ်ပြောပြစ်သ
တံ့၊ အရိမိနတေယျ ဘုရားအလောင်းတော်ကြီး၊ ရွှေနန်းသောင်နေလ
တံ့၊ ရတနာအသင်ကာ။ တခါမှန်ရနေလတ္တံ့။ မိတော် ယျ ဘုရားအ
ရပ်တော်ကြားအခါ တောင်ရှစ်ဆယ်ရှိ၏၊ ချက်ကွင်းတော်ကား
ငါးတောင်ရှိ၏၊ ခံတွင်းတော်လည်း ငါးတောင်ရှိ၏၊ နှာဖျားမှ
တော်လည်း အစောက် ငါးတောင်ရှိ၏၊ လက်ချောင်းအကြား
တပတ္တာဝိဖြာ၏၊ ဘဝါးတော်အလျား ဆယ်တောင်ရှိ၏၊ ခြေ
ဖျက်ပြီကကို ပုဆစ် ဒူးတိုင်အောင် အတောင်နှစ်ဆယ်ရှိ၏၊ ထို
ကာ့ခံ၌ လူတို့ကား အနည်းအတောင်လေးဆယ်ရှိ၏၊ ခံတွင်းဝ
နှစ်တောင်တထွာရှိ၏၊ ထိုကာသ၌ သရနေ့ဘွားသော သူ့သားကား
အရပ် ငါးတောင်ရှိ၏၊ ထိုသို့၏အလုံး အရပ် အင်္ဂါကြီးပေ
သည်၊ ဘုရားတလောက်ပြီးညီးတည်း။

အင်္ဂါကြီးပေ ယှဉ်နှင့်ပြည့်ဗိုလ်လျှက် ဘုံသောမျက်နှာသော ရှိရှု

၏အရကျန်း အကျွ အကျန်း၊အနူအဝဲမရှိကျန်၊ သာဒိပုဏ္ဏရာ ထို ရောအခါ၊ မိထေးယျ ဘုရားလောင်းကို၊ မိရရာလသားတော်အ ပေါင်းခြံရံလျက်၊ ကခြေသည် ချစ်ထောင် အထုပ်အကျွေး နှင့်တကွ၊ ဘုရားလောင်းနေသော ပြာသာဒ်သည် ကောင်းကင် သို့ တက်ထော်၍ ဟသိ ၇ ပင်းဖျံ ခ ကဲ့သို့ ပျံ လတ္တံ၊ ထိုရောအ ခါ၊ဘုရားအလောင်းတော် တောထွက်ရာသို့လိုက်ပါလိုသော သူတို့သည်၊ဘုရားလောင်းတန်ခိုးတော်ကြောင့်လျှင်ကောင်း၊ သင်္ကြိုဝဓေးမင်း အာကာဖြင့်လည်းကောင်း၊ နတ်တို့၏ အာကာဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်သော လိုက် လတ္တံသတည်း၊သာဒိပုဏ္ဏရာ ထိုရောအခါ၌ ဖြပ္ပွာသိကြားကား သုံးယူဇနာရှိသောထီးဖြူကိုဆောင်၍လိုက်၏၊ သိကြားမင်းကား အထောင် ခြောက်ဆယ်ရှိသော ဇာကျဲ့ရစ်ခရုသင်းကို ကိုင် လျက် သာရေခါ၌လိုက်၏၊ သုယာမ်နတ်သားကား သားမြီး ယပ်ကိုကိုင်၍လိုက်၏၊ တုသိတနတ်သားကား ပတ္တမြား ယပ်ကိုကိုင်လျက်လိုက်၏၊ပဉ္စသိခ်နတ်သားကား စောင်းကို ကိုင်လျက်လိုက်၏၊ လောကပါလ နတ်သားလေးယောက်တို့ ကား၊ သံလျက်ကို ကိုင်လျက် လိုက်ကုန်၏၊ နှစ်သိန်း ရှစ် သောင်းသောဘီလူးစစ်သည်တို့ကား၊ ထက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင် ၍လိုက်ကုန်၏၊ ဘုမ္မာသ ခေတ် အာကာသ ခေတ်၌ နေသော နတ်ဘီလူးများလည်းနတ်ပန်းတို့ဖြင့်ပြီးသောရတနာပန်းတောင်း တို့ကို ကိုင်လျက်လိုက်ကုန်၏၊အသူရာနတ်တို့ကား သီချင်းသီ ၍ နတ်တို့၏တံခွန်ကိုကိုင်လျက်လိုက်ကုန်၏၊ နတ်မင်းတို့ကား ပတ္တမြားရှိသော ဆီမီးတိုင်ကိုကိုင်လျက်လိုက်ကုန်၏၊ ဂန္ဓဗ္ဗ တို့ကား၊ စောင်းတီးလျက်လိုက်ကုန်၏၊ ကိန္နရာတို့ကား၊ သီ ချင်း သီလျက် လိုက်ကုန်၏၊ ဂဠုန် နတ်အပေါင်းတို့ကား၊ စောင်းတီး၍ နတ်၏ကာခြင်း သီချင်းတို့ဖြင့် ကသီလျက် လိုက်

ထုန်၏၊ ဤသို့ နတ်ပရိသာတ်လူပရိသာတ်ခြံရံလျက်၊ နတ်သ
ဘင်နှင့်တကွ၊ နတ်တို့၏ တောင်းကြီးသံဖြင့် ထည်းကောင်း၊
ပရိသာတ် တို့၏ ချီးမွမ်း သံဖြင့် လည်း ကောင်း၊ မြဟ္မာတို့ ၏
လက် ပန်း ပေါက် သံဖြင့် လည်း ကောင်း၊ တကျွ နက် သော
ကောင်းကင်မြင်ကိုး၊ ပဲ့တျင်ထပ်စေလျက် ၊ တင့်တယ်စမ္မာသယ်
ခြင်းဖြင့်၊ပြာသာဒ်ပျံနှင့်သွားတော်၍ ဝန္ဒေဂေါဗောဓိမဏ္ဍိုင် အ
ဆင်းနှင့် တူသော၊ သထင်းပြင်၌၊ ကောင်းကင်မှ သက် လေ
သော်၊ မိမိထိုင်စည့်၌ပင်၊ ခြောက်ရက်ရက္ခုဝရိရာကျွင့်၏၊ အ
သရေရှိသော တိုက် ထွင်းမှ၊ နေ့ရက်စေ့၍ထွက်ထတ်သော်၊
မြဟ္မာကြီးအား ရဟန်း ပြုလတ်၊ ဘုရား လောင်း နောက်သို့
လိုက်သောပရိသာတ်တို့သည် ရဟန်းဖြစ်၍ ဝိုလ်မဂ်ရကြလေ
အံ့သတည်း၊ သာရိပုတြာ၊ ဝန္ဒရက္ခိပိဂရာသည်၊ ထိုအရပ်၌
ပင်လျှင်၊ နတ်ခြဖာထည့်သော သွားနို့ရွှမ်းကိုသွားလတ်၊ ဘုဉ်း
ပေး၍ ညချမ်းအခါ၌ တောင်မျက်နှာကဝန္ဒေဂေါဗောဓိမဏ္ဍိုင်
သို့ ကပ်ရော သော်၊ မဟာမဏ္ဍိုင်ဝန္ဒေဂေါပင်၏ မနီးမဝေး၌၊
ရတနာ ချနစ်ပါးတို့ဖြင့်၊ တန်ဆာ ဆင်အပ်သော၊ ခြောက်ဆဲ့
လေးတောင် အစောက်ရှိသော၊ ရွှေပလ္လင်ပေါက်၍ထိုရွှေပလ္လင်
ထက်၊ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ ခွေနေတော်မူ၍၊ အရှေ့လောကဓာတ်သို့
ကြည့်ပြီးလျှင်၊ နတ်ပရိသာတ် လူပရိသာတ် ခြံရံလျက်၊ မာန်
နတ်သားကိုအောင်ပြီးသော်၊ ညည့်ဦးယံ၌ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်
ကိုရ၏၊ သန်းခေါင်ယံ၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကိုရ၏၊ မိုးသောက်
ယံ၌ အာသဝက္ခယ ဉာဏ်ကို ရ၏၊ နေဝန်းပေါ်လတ် သော်၊
သစ္စာလေးပါးတရားကိုသိ၍၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရလတ့်သ
တည်း၊ မာရ်ငါးပါးကိုအောင်ပြီးသော်၊ အနေကဇာတိသံသာ
ရံစသောဥဒါန်းကိုကြွေးလတ့်၊ ဗောဓိ ဝန္ဒေဂေါပင်၏အနီး၌လေး
ဆဲ့ကိုးရက် လွန်စေပြီးမှ၊ မြဟ္မာမင်း တောင်းပန်ခြင်းကိုခံ၍၊

ဇုသီပထနေ ဥယျာဉ်တော်သို့၊ ဓမ္မစကြာတရားဟောအံ့ဟု၊ သွား
တော်သောအခါ၊ တင်းသပဒါးနှင့်တူသော၊ ခြေတော်ရုံကို ခံနံ
သောဌာ၊ မြေကြီးကို ခွဲ၍၊ ကြာပဒုမ္မာတို့သည် ပေါက်ထတုံ၊
ထိုကြာပွင့်ချပ်ကြီးသည်ကား၊ အတောင်သုံးဆယ်မျှ၏။ ကြာ
ပွင့်ချပ်ငယ်သည်ကား၊ နှစ်ဆဲ့ငါးတောင်မျှ၏၊ ကြာပွင့်နှ ကြာ
ဝတ်ဆံမှုန့်ဆယ်တောင်းမျှ၏၊ ထိုကြာသည် မိတေယျဘုရား သွား
ရာ၊ ခြေချတိုင်းခံ၏ထတုံ၊ သာသနိုကရာ၊ မိတေယျဘုရားကိုယ်တို့
ထွက်တော်သော၊ တခဲနက်သော ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်
တို့သည်၊ ထမ်းလုံးခန့်တော်၊ အသွယ်သွယ် ထွက်ထတ်၍၊
မိတေယျဘုရား အင်္ဂတော်ကြောင့်၊ စကြာဝဠာ တသောင်း၌၊
နေ့ ည မှန်း မသိ ထွန်းထ၏၊ ထိုရောအခါ၊ အထက်သို့ ဘဝဂ်
တိုင်အောင်၊ အောက်ကို အဝီစိ ငရဲတိုင်အောင်၊ ဘီလာရုတ်
ခြင်း၊ အကြွင်းမရှိ၊ အနန္တစကြာဝဠာထိအောင် နှံလေ၏၊ ဓမ္မ
စကြာတရားဟောအံ့ဟု၊ ရွှေကြာပွင့်ကိုနင်း၍၊ မိဂဒါဝုန်တော
သို့သွားထတုံ၊ လူတို့သည်၊ နေ့မှန်း-ညမှန်းမသိ၊ ကျက်တက်
ကျက်ဆင်း နံနက်ပန်း၊ ညပန်းတို့ကို ချင့်ထွက်၍၊ ညည့်နေ့အ
မှတ်ပြုရ၏၊ ထိုသို့ ဓမ္မစကြာ တရား ဟောသောအခါ၊ လူပရိ
သတ်အပေါင်းတို့သည် တဆဲ့ခြောက်ယူဇနာ နတ်ပရိသတ်
ကား၊ စကြာဝဠာ တိုက်လုံးပြည့်၊ အဏ္ဏုနှမ္မ ဗြဟ္မာပြည့် တိုင်
အောင်စည်ပင်ကြထတုံ၊ ထိုသို့စည်ပင်ချောင်ပင်းပရိသတ်တို့
၏အလယ်၌၊ လူလည်း မကျိုင်၊ နတ်လည်းမကျိုင်၊ ဝီးလည်းမ
လောင်၊ ရိုယ်းလည်းမဖွပ်၊ မြူလည်းမတင်သော ပိတန်သည်၊
နီဠာနဝင်စေ၍၊ မိတေယျ ဘုရားရှင် ဥကျောင်းတော်ထက်၌၊
နေ့ ညည့် အမြဲပင်ကာ၍ ရှိထတုံ၊ ရတနာ ချနစ်ပါးတို့ ဖြင့်ပြီး
သောရွှေဖြူ ညောင်ရွက်၊ သန္တာဆိုင်တို့ဖြင့် တည်လျက်၊ တဆဲ့
နှစ်ယူဇနာရှိသော ပိတန်သည်၊ တရားဦး ဟောသောနေ့မှစ၍၊

မိတ္တေယျဘုရားရှင် ဥကျောင်း တော် ထက် ၌၊ ဧည့်ညာအမြဲပင် ကာ၍ရှိလတ္တံ့၊ ရှုဖူးညီး မကိုင်၊ နတ်လည်း မကိုင်၊ မီးလည်းမ လောင်၊ ရိုယ်းလည်းမခွပ်၊ မြွေလည်း မတောင်သော မိတ္တန်သည်၊ နိဗ္ဗာန် ဝင်ဆောင်ပင် ကာ၍ရှိလတ္တံ့၊ မိတ္တေယျ ဘုရား သည်၊ သစ္စာလေးပါးတရားကို ဟောသောအခါ၊ လူကားအကုဋေတ သိန်း ကျွတ်လတ္တံ့၊ နတ်လည်း အကုဋေ တသိန်း ကျွတ် လတ္တံ့၊ သာရိဇ္ဇရာ၊ အဘိညာဉ်ငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော၊ အကုဋေတ သိန်းသော၊ရဟန္တာတို့သည်၊မိတ္တေယျဘုရားကိုရံလတ္တံ့၊ထိုရော အခါ၊ သင်္ခစကြာဝတေး မင်းသည်၊ ရတနာ ခုနစ်ပါး ဖြင့်ပြီး သောပြာသာဒ်ကျောင်းကို၊ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော် တို့အား၊ဆောင်နှင်းစေ၍ ပဗ္ဗဇ္ဇလေးပါးဖြင့်ဖူဖြိုးမှု၊ဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်၍၊ နောက်ပါ အခြွေ အရံ ကုဋေတသိန်းနှင့် တကွ၊ မင်းမိဖုရားတို့သည်၊ ပေဟိဘိက္ခုချည်းဖြစ်လတ္တံ့၊ မိတ္တေယျဘု ရားသည်၊ ကျွတ်ထိုက်သောသတ္တဝါတို့အား၊ ချွတ်ဆုံ့ဆော၍၊ သွားလတ္တံ့၊ မိတ္တေယျ ဘုရားအလောင်း အမိကား၊ ဗြဟ္မဝတီ ဇေ္ဍွးမတည်း၊ အဘကား၊ ဗြဟ္မာအမည် ရှိသော ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားတည်း မိတ္တေယျ ဘုရားလောင်း၏ မိဖုရားကားစန္ဒမုခီ တည်း၊ သားကားဗြဟ္မဝံသတည်း၊ လက်ျာရံကား အသောက ထေရ်၀ရံကား၊ ဗြဟ္မဒေဝ၊ အလုပ် အကျွေးကား၊ သီဟတည်း၊ လက်ဝဲရံ၏ အမိကား၊ ပဒုမ္မာ၊ လက်ျာရံ၏ အမိကား၊ သုမနာ တည်း၊ ဂန္ဓဝေါဓေဘာဓိမဏ္ဍိုင်၏လုံးပါတ်ကား၊အတောင်ခုနစ် ဆယ်ရှိ၏၊ ခက်မကိုင်းဖြာကား၊ အတောင်တရာ့နှစ်ဆယ် ရှိ၏၊ ဂန္ဓဝေါပင်ကား၊ စန္ဒကူးသရက္ခန်အနံ့ကဲ့သို့ လေအောက်လေ ညာဆယ်ယူဇနာမွှေး၏၊ အငုံကား၊ တသဲ့နှစ်ကျွန်းစား၊ အရ အမျိုးကား၊ ဝင်ရိုးလုံးခန့်ရှိ၏၊ အပွင့်ကား၊ ဖျည်းဘီးလောက်ရှိ ၏၊ထိုဂန္ဓဝေါပင်၌၊ ဘုရားဖြစ်သောနေ့၌ပင်၊ ပွင့်သောပန်းပွင့်

သည့်ဖြို့မည့်ရှေ့ပိုင်းအနှစ်ရှစ်သောင်းစေ၍၊ နိဗ္ဗာန်ဝင်မှာရွှေလ
တို၊ ဘုရားထင်ပုံထင်ရ၍ တော်ဘိသကဲ့သို့ ရွှေထေတည်း၊ ဂန္
ဓေါပင်၏ ဝန်းကြင် တယူဇနာ ဆောက်သောအရပ်၌၊ အထူး
ထူးသော ပန်းတို့သည် ထည်းကောင်း၊ အထူးထူးသော သစ်
သီးတို့သည်ထည်းကောင်း၊ အသီးအပွင့်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းဖျက်၍
ထက်ချာရစ်လည်း၍တည်ကုန်၏၊ ဗောဓိပင်၏ဝန်းကြင် တယူဇ
နာအတွင်းရှိသောအရပ်၌၊ ရတနာသလဲဖုံးလွှမ်းဖျက်၍တည်ရှိ တနှုရှာ
လဲပင်၌၊ အထူးထူးသော-အဆင်းလှသော၊ အနံ့ မွှေးသော၊
ကြာပန်း-ရေပန်း တို့သည် ထည်းကောင်း၊ ဝကာ- စမ္ပာသမ်း
ချုရား-မြတ်လေး-သရသီးတို့သည်၊ ဝန်းကျုံးသကဲ့သို့၊ ဗောဓိ
ဂန္ဓေါပင်သို့ညွှတ်၍ထွင်ကုန်တည်း၊ ဂန္ဓေါပင်၏ ခက်မအကြားအလျှို
ပရိမ္ဗာကြာဝွင့်တို့သည်၊ ကြာမျိုးငါးပါးရံ့လွှမ်းဖျက်ဖြစ်ထည့်
ဗောဓိပင်၏လေးမျက်နှာ၌၊ ရတနာအမှုလ်-ရွှေစရပ်တို့သည်
ထည်းပေါက်တည်း၊ ဂန္ဓေါပင်၏ ခက်မ အကြားတို့၌၊ ပရိမ္ဗာ
ကြာ့ပွင့်တို့ သည် ထည်း၊ ကြာပိတန် နိုး သကဲ့ သို့ရှိ ကုန်၏၊
ကောင်းကင်ဖြင့်သွားသော ငှက်တို့သည်၊ ထက်ချာရစ်လှည့်၍
ပျံကုန်၏၊ ဗောဓိပင်ကို နားဝန်သော ငှက် မရှိကုန်၊ လေလာ
သော်လည်းအရွက်တို့မှုမလှုပ်နိုင်၊လူနတ်ဖြမ္ဗာတို့သည်၊ဗော
ဓိဂန္ဓေါပင်ကို ကြည့်၍ မငြီး သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ သာရိပုတ္တရာ
ဦးသို့တင်၍ တည်ယူ ခြင်းနှင့် ပြည့်ရုံသော၊ ဂန္ဓေါပင်သည် ဖြစ်အ
တွင်း မိတ္တေယျဘုရားလောင်း၏ ထကျွတ်ကြီး ယေသ်တို့သည်မိ
စည်၍ထားဘိသကဲ့သို့ရှိကုန်၏ ဖြဟ္မာမင်းတို့၏အသရေထိုနှင့်
တက်သကဲ့သို့ရှိကုန်၏၊ သာရိပုတ္တရာ၊ မိတ္တေယျဘုရား နေသည်
ဖုံ့သောဌာ၊ မြေကြီးကိုခွဲ၍၊ တဆဲ့နှစ်ယူဇနာရှိသော၊ ရတနာ
ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့်ပြီးသော၊ရွှေမဏ္ဍပ်သည်ပေါက်တည်း၊ရတနာ
ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့်ပြီးသော၊ပလ္လင်ဖြေပလ္လင်သည်၊ မဏ္ဍပ်အလယ်

နှံပေါက်လတ္တံ့၊ ရတနာတို့ဖြင့်ပြီးသော ရုလဲဆိုင်းရွှေမြဲညောင်ရွက်တို့ဖြင့်တင့်တယ်သောနတ်၏ ထီးဖြူသည်းဖြစ်လတ္တံ့၊ သာရိရဖွဲ့ရာ၊ နတ်တို့သည် အထူးထူးသော နတ်ပန်းဖြင့် ထိကုံးသော၊ အနံ့သင်းအပ်သော၊ ပန်းဆိုင်းတို့သည်ကား၊ ရွှေပန်းဆိုင်းတို့သည်၊ ရွှေပန်း ဆိုင်း တိုင်၊ ငွေပန်း ဆိုင်း တိုင်၊ ပတ္တမြားပန်း ဆိုင်းတိုင်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ရတနာတို့ဖြင့်ပြီးသော တံခွန်တို့သည် တလျှပ်လျှပ်သဘွဲ့ရှိလတ္တံ့၊ ရတနာဆီပီးတိုင်ဆီပီးခွက်တို့သည် ရုလည်းမထွန်း၊ နတ်ဆည်းမထွန်းဘဲ၊ တပြောင်ပြောင်တောက်လျှက်သဘွဲ့ရှိလတ္တံ့၊ ပန်းမျိုးတို့သည်လည်း၊ အနံ့ကြိုင်ကြိုင်မွှိုင်လျက်သော မွှေးလတ္တံ့၊ မဏ္ဍပ်ဝန်းကြင်၌၊ ရွှေအိုး ငွေအိုးပတ္တမြားအိုးတို့သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ မဏ္ဍပ်ဝန်းကြင်၌၊ အဆင်းငါးပါးရှိသော နတ်ရုဆိုး တို့သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ပန်းမိုးစင်းနှံ့သော မိုးစင်းတို့သည်တရံမပြတ်ပင်ရွာလတ္တံ့၊ မဏ္ဍပ်လေးထောင့်၌အတောင်သုံးဆယ်ရှိသော၊ ခေါင်းလောင်းကြီးသည် တွဲရရွှဲ့ရှိလတ္တံ့၊ လေခပ်ထတ်သော်၊ ခေါင်းလောင်းသံသည်၊ ကြောဝဠာတိုက်အလုံးကြားလတ္တံ့၊ ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့်ပြီးသော၊ တန်ဆာဆင်သော၊ ပတ္တမြား ပလ္လင်ထက်နေ၍၊ နတ်အား တရားဟောလတ္တံ့ရဟန်းအဖြစ်ကိုပေးလတ္တံ့၊မိတ္တေယဘုရား ပါရမီရှုတောင်းအာခုဘောင်ကြောင့်၊ နေတော် မူသော မဏ္ဍပ်ပိတန်း၊ ပန်းဆိုင်းတိုင်၊ တုရင်တိုင်၊ ထီး၊ တံခွန်၊ ဆီပီး တံဆောင်တို့သည်၊ မိတ္တေယဘုရားသွားလျှင်သွားခြင်း၊ နေလျှင်နေခြင်းနေလတ္တံ့၊ သာရိပုဏ္ဏရာမိတ္တေယဘုရားကား၊ပတ္တမြားပလ္လင်ထက်နေ၍၊စကြာဝဠာတသောင်းလုံးကိုတရားဟောသဖြင့်ကြားစေလတ္တံ့၊ မိတ္တေယဘုရားအလောင်းကား လွန်လေပြီးသောဘုရားတို့ကို၊ ကျောင်း–ဇရပ်–ပလ္လင်–ဆွမ်း– သင်္ကန်း–ဆေး–မိန်းနှံ၊ နံ့သာ–ထီး – တံခွန် – ဆီပီး–ညောင်ရေ –ကြာပိတန်–ပန်းဆိုင်း၊

တိုင်အောင်ရှိသော၊ အထူးထူးသော အလှူကောင်းမှုနှင့်၊ နှိုးဆော်ဖို
လေ့ရကား၊ လောကဓါတ်၌ ရှိသော၊ အသာရေ ဟူ သမျှ ကို၊
မဏ္ဍာပ်၌စုပုံ၍ ထားဘိသကဲ့သို့ရှိစေလတ့်၊ ရတနာမဏ္ဍာပ်၏
အတွင်း၌ကား၊ စမ္ပာယ်ပကား၊ ချိုးရားမြတ်လေးစသောပန်းမျိုးနံ့
သာမျိုးတို့သည်၊ အနံ့တကြိုင်ကြိုင်ထိုင်လတ့်၊ မိတေယျဘုရား
ကို၊ ဒါယကာတို့သည်၊ ဆွမ်းဘိတ်၍ သွားအံ့သောအခါ၊ ရတ
နာမဏ္ဍာပ်သည်၊ မိတ္တိရှိရာအရပ်သို့၊ ကောင်းကင်ဖြင့်သွားလ
တ့်၊ လှူအံ့သော ဒါယကာတို့ အိမ်ထဲ၌ ၀င်၍ တည် လတ့်၊ ထို
မဏ္ဍာပ် ခေါင်းလောင်းတို့၏အသံဖြင့်ကြားနိုးစေ၍၊ ဘုရားကြွ
လာတော်မူပြီဟု၊ လူနတ် နဂါးတို့သည်၊ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးလတ့်၊
ဆွမ်းအကျိုးကို၊ အနုမောဒနာ — တရားဟောသောအသံကား
စကြာ၀ဠာတတိုက်လုံးကြားလတ့်၊ လူတို့သည်လည်း၊ မိမိအိမ်
၌ နေ၍ ဟောသကဲ့သို့ကြား၍ လည်းကောင်း၊ ဘုရား၏ တင့်
တယ်ခြင်းကိုမြင်၍လည်းကောင်း၊ ဘုရားကိုသာကိုးကွယ်ရာ
ဖြစ်သော၊ ပဥ္စသီလသော၊ သိတင်းသီလ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာ၀နာတို့
ကို၊ ပွားများဆောက်တည်၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လတ့်၊
ချစ်သားသာရိပုတ္တရာ၊ ထိုရောအခါ၊ ဗုဒ္ဓတက္ကတွန်းရဟန်းတို့
သည် လည်းမရှိအတ့်၊ လူတို့လည်း ဆယ်ပါးသောပုည၀တ္ထုတို့
ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာသို့ ရောက်၍လည်းကောင်း၊ သာ
သနာတော်ကိုသုတ်သင်ပြုရ၍လည်းကောင်း၊ နတ်ပြည်ဗြဟ္မာပြည်
သို့ချည်းရောက်လတ့်၊ ဤအခါဖြစ်သောလူတို့သည်၊ စည်းစိမ်
ချမ်းသာအခြံအရံနှင့်ပြည့်စုံကုန်၏၊ ကြောင့်ကြစိုးရိမ်ခြင်းမရှိ
ချမ်းသာစွာအသက်မွေး၍နေကုန်၏၊ နတ်ပြည်ကဲ့သို့ရှိလတ့်၊ အာ
ရိမိတေယျ ဘုရားကား၊ သက်တော် ရှစ်သောင်းစေ့လေသော်
တရားဟူသော ဆီမီးကိုသာ ထွန်းခဲ့၍၊ တရားဟူသော မဂ္ဂင်
ဖောင်ကို၊ လူ့ရဟန်းတို့အားကူးမြောက်စေသင့် ထားခဲ့၍၊ သာသနာ

တော်တား။ အနှစ်သုံးသိန်း ရှစ်သောင်းထားလတံ့၊ သာရိပုတ္တ ရာမိတေးယဘုရားကား၊ တပဥ်တော်အပေါင်းနှင့် ကွတ်ထိုက်နေသာ လူနတ်တို့၏ တိဗ္ဗလောသာ ဟူသောမျှောင်ထိ ပြောက်၍၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ် ဟူသောအလင်းကို ထွန်းခဲ့၍၊ ဗိပါက်ကာမှ ချုပ် အကြွင်းမရှိ၊ နိဗ္ဗာန်ဓါတ်ဖြင့်၊ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်တော်မူသတည်း။ အရိမိတေးယ ဟူသောတေါဟာရသော လူတို့ဆိုလတံ့၊ ဘုရား ဖြစ်တော်မူပြီးသောအခါ၌ ဇုမ္ဗူဒီပါဟုနာမံတော်ခေါ်လတံ့ အရိမိတေးယ ဘုရားရှင်ကို ဘူးမြင်လိုသောသူတို့သည်၊ သာသနာတော်၌ကောင်းစွာရဟန်းပြု၍၊ ငါ၏ အဆုံးအမတော်ကို ခံပေသောသူ၊ သားကိုကောင်းစွာရဟန်းပြုပေသောသူ၊ သားမြေးဖြစ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ သူတပါးတို့ကို လည်းကောင်း၊ ရဟန်းပြုသောသူ၊ ပိဋကတ်ကိုရှိသောစွာ လုပ်ကျွေးသောသူ၊ ပန္နသိ ဆောက်တည်သောသူ၊ သရဏဂုဏ်ကို မပြတ်ဆောက်တည်သောသူ၊ ကာယညွှန်း ဘာဝနာကို မပြတ် ဆောက်တည်သောသူ၊ ငါ၏ သာသနာ တည်ပိမ့်သော၌၊ စည်းခုံရုထိုးစေတီဥမင်လိုဏ်ခေါင်း၊ ဇရပ်ပြုဖြစ်သောသူ၊ ဗောဓိညောင်တော်ကိုစိုက်ပျိုးသောသူ၊ စေတီသာကျောင်းဆောက်သောသူ၊ ရေတွင်း ရေကန် ရေအိမ် တံတား ပြုသောသူ၊ ပိဋကတ် ရေးတောင်းသောသူ၊ ထီး- တံခွန်- ဆီမီး-ကြာပန်းလှူသောသူ၊ ရဟန်း တို့အား၊ ပစ္စည်း လေးပါး လှူသောသူ၊ ညောင်ရေ သွန်းသောသူ၊ ထိုသို့ မှူအေ်လှူဒါန်းသော သူတို့သည်၊ အရိမိတေးယ ဘုရားကိုဘူးရ ကုန်လတံ့၊ အရိမိတေးယ သာသနာတော်ကုန်လေ၍၊ ဤဘဒ္ဒကပ်ကမ္ဘာသည် အချိန်တန်လျှင် ပျက်လတံ့၊ ထိုနောင်ဘုရားမပွင့်၊ ကမ္ဘာတသိန်းပတ်လုံး၊ သုညကပ် [illegible]လေတံ့၊ ထိုနောင်မဏ္ဍကမ္ဘာ ဖြစ်လတံ့၊ ထိုမဏ္ဍကမ္ဘာ၌၊ ဥ[illegible]မရာမမင်းသည်ဘုရားဖြစ်လတံ့၊ ပဒေသာနဂိုရောသလောင်း [illegible]ရား

ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုမဏ္ဍကမ္ဘာ၌ ဘုရားနှစ်ဆူ ပွင့်လတ္တံ့၊ ပဒေသာ ပင်လည်း များစွာပေါက်လတ္တံ့၊ ထို့နောင် သာရ ကမ္ဘာ တွင်၊ ဘိဘုဘုရားတဆူပွင့်လတ္တံ့၊ ထို့နောင် ကမ္ဘာတသိန်းသုံးလတ္တံ့၊ ထို့နောင်မှ ဖြွန်းသောကမ္ဘာများ၌၊ သူရိန်နတ်သား-နာဠာဂိရိ ဆင်၊ ရဟလဲဆင်၊ ဧဝါဒေဝယပုဏ္ဏား အစဉ်အတိုင်း ဘုရားဖြစ် လတ္တံ့၊ ထိုရောအခါ၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားကို၊ ရှင်သာရိပုတ္တ ရာသည်၊ ဤသို့ နားတော် လျှောက်ပြန်၏၊ အရှင်ဘုရား-အရိ မိတ္တေယမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်၌၊ နေ့ညည်မပြတ်အရောင် အဝါသည်၊ အဘယ်ကောင်းမှုကို ပြုခဲ့ဘူး၍၊ ထွန်းပါသနည်း၊ အ ကျွန်ုပ် တို့ အား သ နား ခြင်း ကို ဖွင့်၍၊ ဟောတော် မူပါ ဟု၊ တောင်းပန်ပြန်သော်၊ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားလည်း၊ ဤသို့မိန့် တော်မူပြန်၏၊ ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ-ရှေးဘဝ အတိတ်ကား၊ ရှုန္နာဂိုရ်ပြည်၌၊ အရိမိတ္တေယ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်၊ ထိုသူသည် သင်္ခစကြာဝတေးမင်း ဖြစ်သောအခါ၊ မြို့အလျား ကား၊ သုံးဆဲ့ခြောက်ယူဇနာ၊ တံခါးတံခါးတွင်၊ ပဒေသာ ပင်လေးပင်ပေါက်လတ်၍၊ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော၊ အစောက်နှစ် ဆဲ့ငါးယူဇနာရှိသော၊ နတ်ဘုံ၌ စံစား၍နေ၏၊ မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်သောအဖြစ်ကိုသိလို၍၊ စကြာဝတေးမင်းကြီးသည်၊ ဤသို ဆု တောင်း၏၊ ငါ့ကိုဘုရား-တရား-သံဃာသည်၊ မည်သည့်အ ရပ်မှာရှိ၏ဟု ကြားလျှောက်ပေမူကား၊ ထိုသူကိုစကြာဝတေး အရာပေးမည်၊ ဤသို့ဆု တောင်း၏၊ ပန္နာခမြို့ ရတနာပန်း တောင်းနှင့် မိန့်ခွန်၏၊ ထိုကာလတွင်၊ မြတ်စွာဘုရား တပည့် တော်ဖြစ်သော၊ သာမဏေတယောက်သည်၊ မြို့သို့ရောက်လာ ၍၊ ထိုအခါသင်္ခစကြာဝတေးမင်းလည်း၊ သာမဏေကိုမြင်၍၊ မေးလေ၏၊ အိုလုလင်မင်းသား သင်ကားဘီလူးလောနတ်လော၊ သင်ကားအဘယ်နည်းဟုမေး၏၊ မင်းကြီး ငါ့ကိုသာမဏေဟူ၍

ထွင်သတည်း။ လူထင်အဘယ်ကြောင့် သင်သည့် သာမဏေ ထွင်သနည်းဟုမေးမြန်း၏၊ မင်းကြီး ငါသည်၊ သရဏဂုဏ်သုံး ပါးနှင့်တကွ၊ ဒသသီလ ဆယ်ပါးသော သိက္ခာပုဒ်ကို စောင့် သောကြောင့်၊ မကောင်းမှု ကင်းသည်ဖြစ်၍၊ သာမဏေဟူ ၍ခေါ်သတည်း ဟုဆိုသော်၊ သာမဏေစကားကို ကြားလျှင်၊ မင်းကြီးလည်း၊ ငါသာမဏေခြေကို ဦးတိုက်မည်ဟူ၍၊ နန်းထိ ပါးကို ကျော်ထသော်၊ ပီတိသောမနဿ ဖြစ်သောကြောင့်၊ အောက်သို့ ရောက်မှန်းမသိရောက်လေ၏၊ ထိုအခါဇည်းသီးရှ ထောက်သော ကြာပဒုမ္မာနှစ်ပွင့်သည်၊ မင်းကြီးခြေတော်ကိုခံ လေ၏၊ ထိုကြာပွင့်ကိုနင်း၍၊ သာမဏေခြေကို ဦးတင်လျက်၊ သာမဏေသာမြတ်သလော၊ သာမဏေထက်မြတ်သောသူ ရှိ သေးသလောဟု မင်းကြီးမေးမြန်း၏၊ မင်းကြီး ငါ့ထက်ငါ့ဆရာ မြတ်သေးသည်ဟုဆိုပေ၏၊ အဘယ်အရပ်မှာ မြတ်စွာဘု ရား ရှိသနည်းဟုမေးမြန်း၏၊ မင်းကြီးပြည်နှင့် တသဲ့ခြောက်ယူ ဇနာရှိသောရမှာရုံကျောင်းတော်၌နေတော်မူ၏၊ အိုသာမဏေ မြတ်စွာဘုရား ရှိရာ အရပ်သို့ ငါသွားတော့မည် ဟူ၍ ဆို၏၊ ယင်းသို့တပြီးကား၊ သာမဏေအား လက်ကိုကိုင်၍၊ ကြာဝ တေးမင်း စည်းစိမ်ကို စံတော်မူဟူ၍ ရေစက်ချလျက်၊ သာမ ဏေအား နန်းအရာကို အပ်နှင်းခဲ့၍၊ ကြာဝတေးမင်းလည်း၊ မြတ်စွာဘုရား ရှိရာအရပ်သို့သွားလေ၏၊ တနေ့သွားလျှင်၊ ခြေ ဘဝါး ပေါက်၏၊ နှစ်ရက် သွားလျှင်၊ ခြေဘဝါး တွင် သွေး ထွက်၏၊ခြေဘဝါးဖြင့်သွားခြင်းငှါမတတ်နိုင်၊ ဘဝါးဖြင့်သွား ခြင်းငှါမတတ်နိုင်လျှင်၊ ပုဆစ်ဒူးနှစ်ဘက်လက်နှစ်ဘက် ထောက် ၍ သွားလေ၏၊ လေးရက် မြောက်သွားလေသော်၊ အဘယ်သို့ မြတ်စွာ ဘုရားထံ ငါရောက်နိုင်ပါမည်နည်း ဟူ၍၊ ကြောင့်ကြ စိုးရိမ်၏၊ ငါးရက်နှင့် ငါသွားတော့မည်ဟု ကြံမြန်း၏၊ ထိုအ

ဒိုက်တွင်း၊ မိန္ဒစကျူ ဥာဏ်တော် ဖြင့်၊ စကြာဝဠာ တသောင်း လုံးကို မြတ်စွာဘုရား ကြည့်တော်မူ လတ်သော်၊ သင်္ကြာဝဠေးအကြောင်းကို မြင်လေ၍၊ စကြာဝဠေးမင်းသည်၊ ငါ့ကို ဘုရားမြင်ခြင်း၌ ထောသည်မှာ၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲလေစွတကား၊ ငါ မသွားသော် ငါ့ထံသို့မရောက်နိုင်၊ သေတော့မည်ဟူ၍၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် သတ်ဒိုကြီးအယောင်ဆောင်တော်မူ၍၊ ဖူည်းစီး လျက်ထိုမင်းအထံသို့သွားလေ၏၊ ထိုမင်းကြီးလည်း၊ ဒိုဖူည်း သခင်အသက်ကြီး၊ လမ်းလွဲတော်မူပါသည် ဟုဆို၏၊ အသင် ငါမလွဲဟုဆိုသတည်း၊ မင်းကြီး အဘယ်သို့ သွားမည်နည်းဟု မေး၏၊ ငါမှုကား၊ မြတ်စွာဘုရား ထံသို့သွားမည်ဟု ဆိုပေ၏၊ ဒိုမင်းကြီး မြတ်စွာဘုရားလည်း ငါ့ဆရာပင်၊ ငါရှိတော့မည် ဟုဆို၏၊ မင်းကြီးလည်းကောင်းပြီဟူ၍၊ ဖူည်းစီးလျှက်လိုက် လေ၏၊ ထိုအခါ သုဇီတာနတ်သမီးသည်၊ စကြာဝဠေးမင်းပင် ပန်းသည်ကိုသိ၍၊ ထမင်း ထုပ်ကိုယူ၍၊ လုလင်မ အယောင် ဆောင်လျက်၊ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ရောက်လေ၏၊ ဒို ဖူည်းရှင် သက်ကြီး၊ ထမင်း ထုပ်ကို အလိုရှိ မှုကား၊ ယူပါ လော ဟူ၍ဆို၏၊ ဒိုရှင်မငါကား အလိုမရှိ၊ ဖူည်းတွင် လူမ ကျန်းပါ ပေးပါလော ဟုဆို၏၊ ထိုစကား၊ သိကြားမင်းလည်း၊ ရေဘူးနှင့် လာပြန်၏၊ ဒိုဖူည်းရှင်သက်ကြီး၊ ဤရေဘူးကိုလို လျှင် ယူလော ဟုဆို၏၊ ဒိုလုလင်ငါကားအလိုမရှိ၊ ဖူည်းတွင် လူမကျန်းပါ ပေးပါလော ဟူ၍ဆို၏၊ စကြာဝဠေးမင်းလည်း၊ နတ်သမီးသိကြားမင်းတို့ပေးသော နတ်ထမင်းနတ်ရေကို သော ရလျှင်၊ ထိုအနာမှလွတ်မြောက်၍ ချမ်းသာလေ၏၊ မြတ်စွာဘု ရားလည်း ကျောင်းတော်နှင့် မနီးမဝေးသောအရပ်သို့ ရောက် လျှင်၊ သင်မှုကားနေရစ်တော့၊ ငါမှုကားအရပ်တပါးသို့ သွား တော့မည် ဟုဆိုလျက် သွားလေ၏၊ ကျောင်းတော်တွင် ဘုရား

အဖြစ်ဖြင့်၊ နေတော်မူလင့်၏၊ မင်းကြီးလည်းကျောင်းတော်သို့ ဝင်လေသော်၊ ထိုခဏ၌ မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်လျှင်၊ သေသော် သေလေ၍၊ ထွန်းရေကိုသောက်ရသောကြောင့် ရှင်ပြန်လေ၏၊ မြတ်စွာဘုရား တရားဟော သော် လည်း၊ အရှင်ဘုရား ဤမျှမ ဟောပါနှင့် တခွန်းတည်းသာ ဟောပါဟူ၍ တောင်းပန်လေ၏၊ မြတ်စွာ ဘုရား လည်း၊ ထုသိုလ် ပါရမီကို ဟော တော် မူ၏၊ စကြာဝတေးမင်းလည်း အရှင်ဘုရား၊ ဤမျှသာ ဟောတော်မူ ပါဟုဆို၏၊ အဘယ် ကြောင့် တားသနည်း ဟူမူကား၊ ဟော တော် မူသော တရား တော် သည်၊ မြတ်လည်း မြတ်စွာ သည်၊ ဥဂ္ဂျာင်း တော်သော မြတ်သည်ဟုအကြံဖြစ်၏၊ သာရိပုတ္တရာ၊ ထိုရောအခါ၊ စကြာဝတေးမင်းသည်၊ လက်သည်းနှင့် လည်ကို ဖွည်းမြတ်၍၊ ရတနာ ပန်းတောင်းနှင့် တကွ၊ ဥဂ္ဂျာင်း ကို ထက်ဝါးတွင် တင်၍လှူ ပြီးလျှင်၊ ဤသို့ ဆုတောင်း၏၊ နောင် သောအခါ၊ မြတ်စွာဘုရားကဲ့သို့၊ အထူးနှိပ်သည်ဓမ္မစကြာတ ရားကိုရလိုပါ၏၊ အကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ရောင်သည်၊ နေ့ညဉ့်မပြတ် ထွန်းစေသတည်းဟု၊ ဆုတောင်းလျှက်၊ မြတ်စွာဘုရားကို ပူ ဇော်လေ၏၊ ပူဇော်ပြီး၍ရတေးလေ၏၊ချစ်သားသာရိပုတ္တရာ၊ဤ သို့ဆုတောင်း၍ လှူဘူးသောကြောင့်၊ ဒိတေးယမြတ်စွာဘုရား သည်၊ နေ့ညဉ့်မပြတ်အရောင်အဝါထွန်းဘို့သည်ဟူ၍၊ ငါတို့ မြတ်စွာ ဘုရားသည် အရှင် သာရိပုတ္တရာအား ဟောတော်မူ၏၊ သာရိပုတ္တရာ၊ နောင်ကမ္ဘာ၌၊ ရာမမင်းကားရာမသမ္ဗုဒ္ဓဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့၊ ပသေနဒီကောသလမင်းကား၊ဓမ္မဇာဘုရားဖြစ်လ တ္တံ့၊ မာရ်နတ်သားကား၊ ဓမ္မသာမိဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ အဘိဏှရ မင်းကား၊ နာရဒ ဘုရား ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့နောက်မှ ကြွင်း သော ကမ္ဘာ များ၌လည်း၊ ဒေါက္ကာရဥ္စာ အစရှိသဖြင့်၊ အဗိ အဝည် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါတို့ မြတ်စွာ ဘုရားသည်၊ အရှင်သာရိပုတ္တ

ရှာအားဟောတော်မူပေ၏။ ။ဤ ကား မဲ ဟာ ၃ ဝင် ကျမ်း အ ဖွ
တ ထာ ၌ ထားသော စကားရပ်ပေတည်း။

ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားသခင်၊ သိဒ္ဓတ္ထကုမာရမင်းသား၌၊ သ ားတော်ငါးယောက်ရှိကြောင်း၊ သိသာရန်၊ အကျဉ်းသဓိပ္ပါယ်ပြအပ်သော၊ ရဋ္ဌဝင်ကျမ်းထွက် ပျို့ကဗျာစကားရပ်ကား။

ကာသသဖဟာ၊ ရဋ္ဌမြတ်စွာ၊ သုံးရွာသခင်၊ မြတ်ချစ်ရှင်၏၊ ရဋ္ဌ ဝင် မွေ့ခံ၊ နာမ်မည်မှတ်၊ သိဒ္ဓတ် မင်းသား၊ မြောက် သား ငါး ယောက်၊ ကြီးမြောက်ယသော်၊ ထိုရေ့သုဝိဏ္ဍ၊ ကဗ္ဗာနှင့်၊ မဂ် လဟာ၊ ဒုဲ့မှုသာရာ၊ မဏ္ဍိကာမိဒ္ဓရား၊ စဉ်လိုက်ထားမှု၊ သား ကား ငါးဆောက်၊ ကြီးမြောက်နှုန်းလျှာ၊ ရာဟုလာဟာ၊ ရေမှတ် ပြိုမှု၊ ထိုမှတဘန်၊ သုဝိဏ္ဍလျှင်၊ မွေးမြင်သည့်ကား၊ အများခေါ် ကြ၊ သားရဋ္ဌလျှင်၊ အမည်တွင်မှု၊ ကဗ္ဗာမိဒ္ဓရား၊ မွေးသည့် သားကား၊ အများတွင်ခေါ်၊ သားတော်ဥပဒေသကာ၊ တွင်ပေစွ ဟု၊ မဂ်လဟာ၊ သား တော် မူလည်း၊ ထို့ တူမည်ရ၊ သဿိဝရ၊ ထိုမှတပါး၊ မိဒ္ဓရားမဏ္ဍိကာ၊ သားတော်မှာလည်း၊ မည်သာ တွင်ဘိ၊ အာတိဝရ၊ ပေါင်းရကလည်း၊ ပဉ္စရဋ္ဌ၊ ဒုဲ့တော်ရ၏၊ အ ရိယာငါး၊ ဖြစ်ကြောင်းများကို၊ နောက်သားသိမြင်၊ ရဋ္ဌဝင်မှာ၊ အကျဉ်းပြ၏၊ ထိုမှတဘန်၊ အမှန်သိရ၊ ဗိုယနိကာယ်၊ အကျယ် ကျင်းပြ၊ သိပါရ၏၊ လောက သခင်၊ လူတွင် လူမြတ်၊ သိဒ္ဓတ် မင်းသား၊ ဘုရားအနွယ်၊ ကျဉ်းကျယ်ထုတ်ပြ၊ လေးရပ်သော သူ၊ ဆေးမျိုးလျှတ်၊ သိယူသောအား၊ မှတ်သားစိမ့်ငှာ၊ ပျို့ကဗျာ နှင့်၊ သိသာ စိမ့်ကြောင်း၊ ဥာဏ် ဖြင့် ဆောင်း၍၊ ထုံး ဟောင်း

သက်သေ၊ ကျမ်းကိုမွှေမှု၊ မွှေပါက အညီး၊ ခတားကြီးကချော
စီကုံးအကျဉ်းရုံး၍၊ နောင်ထုံးစည်လာ၊ မျိုးလေးဖြာတို့၊ သိသာ
ခြားနား၊ မှတ်သား ဝရာ၊ ကျမ်းလာ အလို၊ လက်ခံဆို
သည်၊ ။မှတ်လိုသူတို့သိကြောင်းတည်း။

နိဂုမ်း။

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ၊ အတုလဉာဏ၊ မဟာသမ္ဘောဓိ၊ တုမရှိသည့် မုနိထွတ်ထား၊ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး–နေ တော်မူသော အခါ၊ နောင် ပွင့်လတ္တံ့တော်မူသော၊ အရိမိတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းဖြစ်သော၊ အဇာတသတ်မင်းဖြ်သား၊ အဇိတမင်းသားကိုအကြောင်းပြု၍၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ တောင်းပန် ခြင်းကြောင့်၊ မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အနာဂတံသ ဉာဏ် တော်ဖြင့် ဆင် ခြင်၍ဟောကြားတော်မူအပ်သော၊ ထိုအနာဂတဝင် ကျမ်းရင်းမှုဟောင်းကို၊ ပေစောင်ပေယ်စာမူမှ၊ ကူးယူထုတ်နုတ်၍၊ ဗုဒ္ဓိပ်မြို–အသည်ကြီးရပ်၊ ဖမ္မာ့ မင်္ဂလာ စာပုံ နှိပ်တိုက်က၊ ပုံနှိပ်၍ အကျွရာ၊ ကာရံအပိုင်းအဆစ်တို့ကို၊ ကျွဲ့လစ်သိမ်မွေ့စွာဖြင့် ဆင်၍၊ စက်တင်ပုံရိုက်၊ ပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်ပါအံ့သတည်း။

ရဟန်းရှင်လူ၊ သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့ကလည်း၊ ထိုနည်းအတူ၊ တခုချင်ပုံနှိပ်ရန်ရှိ၍၊ ပုံနှိပ်ရန် လာရောက် အပ်နှံကြပါလျှင်၊ မိမိရိုးသ ရိုက်ထုတ်၍၊ အကျွရာ ပါဠိ ရှင်မန္တန်နီးကာရံအပိုင်းအဆစ်တို့ကို၊ ညီညွတ်ပြေသ စွာ၊ သက်သာသေသာချေးနှုန်းနှင့်ပုံနှိပ်လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်သည့်အပြင်၊ မန္တလေး–ရန်ကုန်၊

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]